

Arrest

nr. 211 904 van 5 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. LERNOUT
Louizalaan 89/1
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat D. LERNOUT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent Pasjtoen van etnische origine. U bent geboren in het dorp Nawabad in het district Bagrami van de provincie Kaboel. U studeerde tot de twaalfde graad aan de Bibi Aisha school. Uw vader was taxichauffeur. Toen u in de 11de graad zat werd de wagen van uw vader gestolen en raakte uw gezin in financiële moeilijkheden. Bovendien werd uw vader drugsverslaafd. U werkte van 1390 tot eind 1391 (van 20 maart 2012 tot 20 maart 2013 volgens de Gregoriaanse kalender, hierna GK) voor de organisatie BRAC, waarbij u zowel lokale leerkrachten als

kinderen onderwees. U nam ontslag nadat u aangesproken werd door dorpsouderen van Husseinkhel. Vervolgens studeerde u van 1392 tot 1394 (21 maart 2014 tot 19 maart 2016 GK) verpleegkunde waarna u aan de slag ging als verpleegster in het Al Badr ziekenhuis. Uw vader werkte in die tijd als chauffeur voor de drugsmokkelaar H.(...) A.(...). Deze laatste was afkomstig uit de provincie Logar en gehuwd met twee vrouwen. Omdat de tweede echtgenote er niet meer in slaagde zwanger te worden meldde H.(...) A.(...) zich, op aanraden van uw vader, samen met deze vrouw bij u aan in het Al Badr ziekenhuis. Enkele dagen na deze ontmoeting vroeg H.(...) A.(...) uw vader om uw hand. Uw vader ging akkoord zonder overleg met u of uw moeder. U stopte dan ook gedwongen met werken in de tweede maand van 1395 (20 april 2016 tot 20 mei 2016 GK). In de derde maand van 1395 (21 mei 2016 tot 20 juni 2016 GK) huwde u tegen uw wil met H.(...) A.(...) en werd u meegenomen naar zijn woning in het dorp Sharahi Waziri van het district Baraki Barak van de provincie Logar. U leefde er enkele maanden samen met de twee andere vrouwen van uw man, hun negen dochters en uw schoonouders. Er werd u verboden het huis te verlaten of contact te hebben met uw familie in Kaboel. Gezien uw uitzichtloze situatie waarbij u slecht behandeld werd door uw man en zijn eerste vrouw, G.(...), ondernam u een zelfmoordpoging. Nadat u vervolgens tijdelijk in een ziekenhuis in Logar verbleef mocht uw moeder u eenmalig thuis komen bezoeken. Toen u zwanger raakte mocht u samen met uw man naar uw familie in Kaboel om het nieuws te melden. Daar sprak u kort met uw moeder over een mogelijke ontsnapping. Wanneer H.(...) A.(...) enige tijd later verschillende dagen van huis zou zijn vroeg u hem toestemming om twee dagen bij uw moeder te logeren, hetgeen u werd toegestaan. U slaagde er in juwelen en geld die bedoeld waren voor uw ongeborn kind mee te smokkelen op uw reis naar Kaboel. Na een overnachting in uw ouderlijk huis ontmoette u Mustafa, de zoon van uw tante langs moederszijde, die u vervolgens ongeveer twee weken in zijn woning te Karte Naw in Kaboel liet onderduiken. Tot slot verliet u Afghanistan op 3 april 2017 via de luchthaven van Kaboel met een paspoort dat u kreeg van de smokkelaar.

U reisde naar België waar u aankwam op 4 april 2017 en op 7 april 2017 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Op 18 juni 2017 werd uw dochter B.(...) T.(...) (O.V. 8.422.949) geboren.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door uw familie en uw echtgenoot.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw taskara, een diploma van de 12d graad, een transcript van het secundair onderwijs, uw diploma van de universiteit en drie certificaten van het Al Badr ziekenhuis neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst moet er met betrekking tot uw activiteiten als leerkracht bij BRAC en als verpleegkundige in het Al Badr ziekenhuis worden gesteld dat deze op zich niet volstaan om te concluderen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u eenmalig benaderd werd door dorpsouderen omwille van uw beroep als leerkracht maar geen verdere problemen ondervond nadat u uw samenwerking met BRAC had stopgezet (CGVS, 26 april 2018, p.6-7). Bovendien verklaart u nooit bedreigd te zijn omwille van uw beroep als verpleegkundige (CGVS, 26 april 2018, p.7).

Volgens uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties verliet u uw land van herkomst uit vrees voor de man waarmee u gedwongen was te huwen nadat u hem had verlaten. Uw verklaringen in verband met uw levensomstandigheden als derde echtgenote van de drugsmokkelaar H.(...) A.(...) zijn echter niet aannemelijk.

Vooreerst legt u incoherente verklaringen af over de identiteit en het gedrag van de twee andere echtgenotes van uw partner H.(...) A.(...).

Zo verklaart u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat, dat de twee andere vrouwen van uw man S.(...) en M.(...) heten (CGVS, 7 februari 2018, p.5). Dit strookt niet met uw verklaringen bij het tweede persoonlijk onderhoud waar u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat-generaal, verklaart dat de eerste vrouw G.(...) en de tweede vrouw van uw partner H.(...) heet (CGVS, 26 april 2018, p.10). Ook met betrekking tot het gedrag van beide vrouwen legt u tegenstrijdige verklaringen af. Gevraagd om te vertellen over uw eigen leven in Logar verklaart u tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS dat de tweede vrouw van H.(...) A.(...) onbeleefd was en u saboteerde door zout aan het door u bereide eten toe te voegen (CGVS, 7 februari 2018, p.20). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat de tweede vrouw van H.(...) A.(...) u beter behandelde dan zijn eerste vrouw, dat deze eerste vrouw u haatte en probeerde extra zout in uw bereidingen te mengen om u in de problemen te brengen (CGVS, 26 april 2018, p.10). Er mag redelijkerwijs van u verwacht worden dat u coherente verklaringen aflegt over de namen van de vrouwen met wie u bijna een jaar onder één dak woonde (CGVS, 26 april 2018, p.10) en over het gedrag dat ze tegenover u als derde echtgenote vertoonden. Des te meer gezien u verklaart dat u en deze andere vrouwen de woning niet mocht verlaten (CGVS, 7 februari 2018, p.5 en 26 april 2018, p.13).

Ook wat betreft het gedrag van uw echtgenoot naar zijn vrouwen toe blijken uw verklaringen incoherent. Zo stelt u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat, dat H.(...) A.(...) zich gewelddadig opstelde tegen u en zijn tweede vrouw (CGVS, 7 februari 2018, p.20). Dit strookt niet met uw verklaringen tijdens het tweede onderhoud voor het CGVS, waar u, gevraagd meer te vertellen over de twee echtgenotes van uw man, stelt dat uw partner agressiever was tegen zijn eerste vrouw en haar vaker sloeg (CGVS, 26 april 2018, p.10).

De vaststelling dat u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over de identiteit en het gedrag van de personen met wie u tijdens uw huwelijk samenwoonde (CGVS, 7 februari 2018, p.5) ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw levensomstandigheden voor uw vertrek dan ook in ernstige mate.

Verder blijken ook uw opeenvolgende verklaringen over het moment waarop u besliste uw land van herkomst te verlaten weinig coherent. U geeft in dit verband tijdens het eerste persoonlijk onderhoud immers enerzijds aan dat u besliste Afghanistan te verlaten nadat u een nacht bij uw moeder had verbleven (CGVS, 7 februari 2018, p. 21-22). Tijdens hetzelfde onderhoud stelt u echter vreemd genoeg dat u het geld dat u van uw man had gekregen voor de toekomst van de zoon waarvan u zwanger was meenam (CGVS, 7 februari 2018, p.23). Wanneer u hierop wordt gevraagd waarom u besloot het geld mee te nemen naar uw moeder antwoordt u, geheel in strijd met uw eerdere bewering, dat u het geld meenam omdat u plande te vluchten en dat u bij uw vertrek in Logar reeds had beslist om Afghanistan te verlaten (CGVS, 7 februari 2018, p.23). Ook naar aanleiding van het tweede onderhoud beweert u reeds voor uw vertrek naar uw moeder beslist te hebben om tijdens de twee nachten die u bij uw moeder zou spenderen te ontsnappen (CGVS, 26 april 2018, p.13).

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen met betrekking tot uw levensomstandigheden voor uw vertrek en aan uw beweringen over de manier waarop u aan uw man zou zijn ontsnapt, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vrees voor de gevolgen van het feit dat u uw man zou hebben verlaten.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat ook uw beweringen met betrekking tot uw vlucht uit uw land van herkomst niet overtuigen. Door het Commissariaat gevraagd welke documenten u nodig had om op het vliegtuig te geraken in Kaboel stelt u dat er u geen documenten gegeven werden maar dat u een rood paspoort zag (CGVS, 26 april 2018, p.16). Gevraagd op welke naam het paspoort werd opgemaakt stelt u dit niet te weten (CGVS, 26 april 2018, p.16). Evenmin weet u te vertellen of het paspoort uw foto bevatte (CGVS, 26 april 2018, p.16). Wanneer het Commissariaat u vraagt of u gecontroleerd werd op de laatste luchthaven antwoordt u bevestigend en stelt u dat het paspoort en het visum werden nagekeken (CGVS, 26 april 2018, p.17). Wanneer het CGVS vervolgens informeert naar dit visum

verklaart u niets te weten en stelt u dat alles gedaan werd door de smokkelaar en u enkel de kleur van het paspoort zag (CGVS, 26 april 2018, p.17).

Voorts slaagt u er niet in aan te geven via welke luchthavens u gereisd heeft. Zo verklaart u drie luchthavens bezocht te hebben, inclusief deze van Kaboel, doch weet u niet te vertellen op welke luchthaven u laatst landde (CGVS, 26 april 2018, p.17). Gevraagd naar de taal die er gesproken wordt stelt u dit niet te weten en wijst u het CGVS er op dat u enkel uw eigen taal en een beetje Engels spreekt (CGVS, 26 april 2018, p.17). Gevraagd of er op de laatste vlucht in het Engels gesproken werd over de bestemming stelt u van niet en stelt u dat uw geest niet goed werkte (CGVS, 26 april 2018, p.17). Aangezien u verklaart slechts drie tot vier uur met de wagen gereden te hebben van de laatste luchthaven tot België (CGVS, 26 april 2018, p.16 en p.17) is het hoogst onwaarschijnlijk dat er op deze laatste luchthaven of op uw laatste vlucht geen Engels gesproken werd bij het informeren van de passagiers.

Uw bewering dat u, een hoogopgeleide Afghaanse vrouw die bovendien in het Engels werd onderwezen (CGVS, 7 februari 2018, p.23), geen kennis zou hebben van de inhoud van het door u gebruikte paspoort en van de landen waar u doorheen bent gereisd is ongeloofwaardig. Van een vluchteling die met het vliegtuig reist, mag worden verwacht dat hij/zij de nodige toelichting kan geven over het gebruikte paspoort en de gevolgde route, vermits men op een internationale luchthaven wel degelijk gecontroleerd wordt op zijn identiteit en bijkomende toelichting moet kunnen geven over het reisdoel. Het feit dat u begeleid werd door een smokkelaar wijzigt niets aan het feit dat een dergelijke reis enige voorbereiding vergt en de smokkelaar de nodige inlichtingen zal verschaffen, zodat de vluchteling zo weinig mogelijk de kans loopt om bij een grenscontrole door de mand te vallen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw persoonlijke situatie tijdens uw huwelijk noch de werkelijke omstandigheden van uw vertrek geenszins aannemelijk weten te maken. Hiermee geconfronteerd door het CGVS stelt u de mening van de Commissaris-generaal te respecteren en verklaart u veel geleden te hebben en alles te hebben verteld wat er gebeurd is (CGVS, 26 april 2018, p.19). De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4,§2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw taskara, die enkel verband houdt met uw identiteit, noch de documenten met betrekking tot uw opleiding en uw beroep als verpleegkundige tonen uw problemen of de omstandigheden waarin u Afghanistan verlaten hebt aan. Bovendien dient wat deze documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Bagrami in de provincie Koboel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielaansluiting. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“(…)

Vooreerst moet er met betrekking tot uw activiteiten als leerkracht bij BRAC en als verpleegkundige in het Al Badr ziekenhuis worden gesteld dat deze op zich niet volstaan om te concluderen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u eenmalig benaderd werd door dorpsouderen omwille van uw beroep als leerkracht maar geen verdere problemen ondervond nadat u uw samenwerking met BRAC had stopgezet (CGVS, 26 april 2018, p.6-7). Bovendien verklaart u nooit bedreigd te zijn omwille van uw beroep als verpleegkundige (CGVS, 26 april 2018, p.7).

Volgens uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties verliet u uw land van herkomst uit vrees voor de man waarmee u gedwongen was te huwen nadat u hem had verlaten. Uw verklaringen in verband met uw levensomstandigheden als derde echtgenote van de drugsmokkelaar H.(...) A.(...) zijn echter niet aannemelijk.

Vooreerst legt u incoherente verklaringen af over de identiteit en het gedrag van de twee andere echtgenotes van uw partner H.(...) A.(...).

Zo verklaart u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat, dat de twee andere vrouwen van uw man S.(...) en M.(...) heten (CGVS, 7 februari 2018, p.5). Dit strookt niet met uw verklaringen bij het tweede persoonlijk onderhoud waar u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat-generaal, verklaart dat de eerste vrouw G.(...) en de tweede vrouw van uw partner H.(...) heet (CGVS, 26 april 2018, p.10). Ook met betrekking tot het gedrag van beide vrouwen legt u tegenstrijdige verklaringen af. Gevraagd om te vertellen over uw eigen leven in Logar verklaart u tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS dat de tweede vrouw van H.(...) A.(...) onbeleefd was en u saboteerde door zout aan het door u bereide eten toe te voegen (CGVS, 7 februari 2018, p.20). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat de tweede vrouw van H.(...) A.(...) u beter behandelde dan zijn eerste vrouw, dat deze eerste vrouw u haatte en probeerde extra zout in uw bereidingen te mengen om u in de problemen te brengen (CGVS, 26 april 2018, p.10). Er mag redelijkerwijs van u verwacht worden dat u coherente verklaringen aflegt over de namen van de vrouwen met wie u bijna een jaar onder één dak woonde (CGVS, 26 april 2018, p.10) en over het gedrag dat ze tegenover u als derde echtgenote vertoonden. Des te meer gezien u verklaart dat u en deze andere vrouwen de woning niet mocht verlaten (CGVS, 7 februari 2018, p.5 en 26 april 2018, p.13).

Ook wat betreft het gedrag van uw echtgenoot naar zijn vrouwen toe blijken uw verklaringen incoherent. Zo stelt u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat, dat H.(...) A.(...) zich gewelddadig opstelde tegen u en zijn tweede vrouw (CGVS, 7 februari 2018, p.20). Dit strookt niet met uw verklaringen tijdens het tweede onderhoud voor het CGVS, waar u, gevraagd meer te vertellen over de twee echtgenotes van uw man, stelt dat uw partner agressiever was tegen zijn eerste vrouw en haar vaker sloeg (CGVS, 26 april 2018, p.10).

De vaststelling dat u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over de identiteit en het gedrag van de personen met wie u tijdens uw huwelijk samenwoonde (CGVS, 7 februari 2018, p.5)

ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw levensomstandigheden voor uw vertrek dan ook in ernstige mate.

Verder blijken ook uw opeenvolgende verklaringen over het moment waarop u besliste uw land van herkomst te verlaten weinig coherent. U geeft in dit verband tijdens het eerste persoonlijk onderhoud immers enerzijds aan dat u besliste Afghanistan te verlaten nadat u een nacht bij uw moeder had verbleven (CGVS, 7 februari 2018, p. 21-22). Tijdens hetzelfde onderhoud stelt u echter vreemd genoeg dat u het geld dat u van uw man had gekregen voor de toekomst van de zoon waarvan u zwanger was meenam (CGVS, 7 februari 2018, p.23). Wanneer u hierop wordt gevraagd waarom u besloot het geld mee te nemen naar uw moeder antwoordt u, geheel in strijd met uw eerdere bewering, dat u het geld meenam omdat u plande te vluchten en dat u bij uw vertrek in Logar reeds had beslist om Afghanistan te verlaten (CGVS, 7 februari 2018, p.23). Ook naar aanleiding van het tweede onderhoud beweert u reeds voor uw vertrek naar uw moeder beslist te hebben om tijdens de twee nachten die u bij uw moeder zou spenderen te ontsnappen (CGVS, 26 april 2018, p. 13).

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen met betrekking tot uw levensomstandigheden voor uw vertrek en aan uw beweringen over de manier waarop u aan uw man zou zijn ontsnapt, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vrees voor de gevolgen van het feit dat u uw man zou hebben verlaten.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat ook uw beweringen met betrekking tot uw vlucht uit uw land van herkomst niet overtuigen. Door het Commissariaat gevraagd welke documenten u nodig had om op het vliegtuig te geraken in Kaboel stelt u dat er u geen documenten gegeven werden maar dat u een rood paspoort zag (CGVS, 26 april 2018, p.16). Gevraagd op welke naam het paspoort werd opgemaakt stelt u dit niet te weten (CGVS, 26 april 2018, p. 16). Evenmin weet u te vertellen of het paspoort uw foto bevatte (CGVS, 26 april 2018, p. 16). Wanneer het Commissariaat u vraagt of u gecontroleerd werd op de laatste luchthaven antwoordt u bevestigend en stelt u dat het paspoort en het visum werden nagekeken (CGVS, 26 april 2018, p.17). Wanneer het CGVS vervolgens informeert naar dit visum verklaart u niets te weten en stelt u dat alles gedaan werd door de smokkelaar en u enkel de kleur van het paspoort zag (CGVS, 26 april 2018, p.17).

Voorts slaagt u er niet in aan te geven via welke luchthavens u gereisd heeft. Zo verklaart u drie luchthavens bezocht te hebben, inclusief deze van Kaboel, doch weet u niet te vertellen op welke luchthaven u laatst landde (CGVS, 26 april 2018, p.17). Gevraagd naar de taal die er gesproken wordt stelt u dit niet te weten en wijst u het CGVS er op dat u enkel uw eigen taal en een beetje Engels spreekt (CGVS, 26 april 2018, p.17). Gevraagd of er op de laatste vlucht in het Engels gesproken werd over de bestemming stelt u van niet en stelt u dat uw geest niet goed werkte (CGVS, 26 april 2018, p.17). Aangezien u verklaart slechts drie tot vier uur met de wagen gereden te hebben van de laatste luchthaven tot België (CGVS, 26 april 2018, p.16 en p.17) is het hoogst onwaarschijnlijk dat er op deze laatste luchthaven of op uw laatste vlucht geen Engels gesproken werd bij het informeren van de passagiers.

Uw bewering dat u, een hoogopgeleide Afgaanse vrouw die bovendien in het Engels werd onderwezen (CGVS, 7 februari 2018, p.23), geen kennis zou hebben van de inhoud van het door u gebruikte paspoort en van de landen waar u doorheen bent gereisd is ongeloofwaardig. Van een vluchteling die met het vliegtuig reist, mag worden verwacht dat hij/zij de nodige toelichting kan geven over het gebruikte paspoort en de gevolgde route, vermits men op een internationale luchthaven wel degelijk gecontroleerd wordt op zijn identiteit en bijkomende toelichting moet kunnen geven over het reisdoel. Het feit dat u begeleid werd door een smokkelaar wijzigt niets aan het feit dat een dergelijke reis enige voorbereiding vergt en de smokkelaar de nodige inlichtingen zal verschaffen, zodat de vluchteling zo weinig mogelijk de kans loopt om bij een grenscontrole door de mand te vallen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw persoonlijke situatie tijdens uw huwelijk noch de werkelijke omstandigheden van uw vertrek geenszins aannemelijk weten te maken. Hiermee geconfronteerd door het CGVS stelt u de mening van de Commissaris-generaal te respecteren en verklaart u veel geleden te hebben en alles te hebben verteld wat er gebeurd is (CGVS, 26 april 2018, p.19). De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4,§2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw taskara, die enkel verband houdt met uw identiteit, noch de

documenten met betrekking tot uw opleiding en uw beroep als verpleegkundige tonen uw problemen of de omstandigheden waarin u Afghanistan verlaten hebt aan. Bovendien dient wat deze documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. “.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoekster inconsistente verklaringen aflegde over de twee vrouwen die samen met haar inwoonden bij haar man. Zo liet verzoekster in een eerste gehoor optekenen dat deze vrouwen S. en M. heten (stuk 9, gehoorverslag, p. 5) om in een tweede persoonlijk onderhoud twee compleet verschillende namen op te geven voor deze twee vrouwen, zijnde G. en H. (stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Redelijkerwijze mag van verzoekster verwacht worden dat ze correcte en precieze verklaringen aflegt over personen waarmee ze naar eigen zeggen bijna een jaar mee samenwoonde. Deze personen vormen immers mee de aanleiding voor haar problemen, daar ze haar huwelijk met H.A. als directe aanleiding ziet voor haar vlucht.

Waar verzoekster nu in haar verzoekschrift ter verschoning van deze tegenstrijdigheid voorhoudt dat de vrouwen gekend waren onder twee verschillende namen, omdat het een gebruik is in Afghanistan dat een vrouw van haar echtgenoot een nieuwe naam krijgt na het huwelijk, beperkt verzoekster zich tot een ongestaafde *post factum* bewering. Dit volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen. Daarenboven dient er nog op te worden gewezen dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud nog een derde naam opgaf voor de tweede echtgenote van haar man die verschilt van de twee eerder opgegeven namen. *In concreto* werden door verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud zowel de namen Mogul (stuk 9, gehoorverslag, p. 5), Mohogai (stuk 9, gehoorverslag, p. 19) en Haziza (stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10) gebruikt als naam voor de tweede vrouw. Het is daarenboven *in casu* hoogst onwaarschijnlijk dat de man van verzoekster andere (bij-)namen gaf aan zijn echtgenotes nadat ze bij hem introkken, immers gaf verzoekster aan dat zij als inwonende echtgenote nooit een andere naam had of gebruikte (stuk 9, gehoorverslag, p. 3). De Raad ziet niet in hoe verzoekster verstoken bleef van een nieuwe naam wanneer het geven van (bij-)namen een algemeen gebruik zou zijn in Afghanistan dat voor haar echtgenoot H. A. van dermate belang zou zijn dat hij de twee andere vrouwen waarmee hij trouwde een nieuwe (bij-)naam gaf. Het betoog van verzoekster dat ze van verwerende partij geen vraag kreeg betreffende de namen van de andere vrouwen en dat verzoekster niet de mogelijkheid werd geboden de misverstanden op te helderen, overtuigt de Raad niet. Verzoekster werd zelfs duidelijk en tot tweemaal toe specifiek gevraagd naar de namen van de vrouwen waarmee ze inwoonde (stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10) en (stuk 9, gehoorverslag, p. 5), alsook werd haar duidelijk gevraagd naar haar eigen naam en of ze zelf andere namen gebruikte (stuk 9, gehoorverslag, p. 3). Opmerkelijk is ook dat verzoekster telkens bij het afsluiten van de gehoren specifiek werd gevraagd of ze nog iets wilde toevoegen (stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2, 20; stuk 9, gehoorverslag, p. 2, 25, 26), waar verzoekster niet op inging. Ook hier ging verzoekster noch haar advocaat in op de mogelijkheid tot het geven van bijkomende opmerkingen. De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, maar *in casu* niet overtuigt.

Betreffende de vaststellingen inzake het gedrag van de twee inwonende vrouwen wijt verzoekster de ontstane inconsistenties aan een slechte notatie van haar verklaringen. Het louter *post-factum* voorbijgaan aan inconsistenties en stellen dat haar echtgenoot zijn eerste vrouw goed behandelde en zijn tweede slecht en dat de tweede vrouw op haar beurt verzoekster slecht behandelde, kan niet volstaan om inconsistente verklaringen gedurende de twee gehoren te verschonen. Waar verzoekster de fout ziet in hoofde van ofwel de tolk ofwel de interviewer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijken ook dit blote beweringen die niet gestaafd worden door verzoekster. Zo laat verzoekster na *in concreto* aan te tonen op welk punt haar verklaringen dan wel slecht vertaald of slecht genoteerd zouden zijn geweest. De Raad kan in de stukken van het administratief dossier geen onregelmatigheden vaststellen.

Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat zij voordien al had beslist om te vluchten waardoor ze het geld al meenam en bij haar moeder pas echt besliste om te vluchten, kiest verzoekster slechts voor één versie van tegenstrijdige verklaringen. Verzoekster heeft tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op de vraag wanneer zij besloot Afghanistan te verlaten geantwoord dat zij besliste Afghanistan te verlaten nadat zij een nacht bij haar moeder had verbleven (stuk 9, gehoorverslag, p. 21-22). Wanneer verzoekster vervolgens de vraag werd gesteld om welke reden zij besloot te vluchten na één nacht bij haar moeder, antwoordde verzoekster enkel *“Ik had grote problemen in mijn leven. Mijn leven voorheen was veel beter en ik wilde een oplossing vinden. Vluchten was de enige goede oplossing.”* (stuk 9, gehoorverslag, p. 21). Verzoekster gaf met deze verklaringen duidelijk te kennen dat zij pas na de overnachting bij haar moeder besliste om het land te verlaten, hetgeen bezwaarlijk in overeenstemming te brengen valt met haar latere verklaring dat zij geld meenam naar haar moeder omdat zij plande te vluchten en dat zij bij haar vertrek in Logar reeds had beslist om Afghanistan te verlaten (stuk 9, gehoorverslag, p. 23). Ook tijdens het tweede onderhoud stelde verzoekster reeds voor haar vertrek naar haar moeder beslist te hebben om tijdens de twee nachten die zij bij haar moeder zou spenderen te ontsnappen (stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Met het louter kiezen voor één versie van tegenstrijdige verklaringen heft verzoekster de tegenstrijdigheid niet op. Ook het argument dat verzoekster zwanger was en reizen niet zonder risico is waardoor de beslissing reeds eerder werd genomen en bij haar moeder bevestigd werd, verschoont deze tegenstrijdigheid niet.

Hoewel kan worden aangenomen dat verzoekster gestresseerd was bij haar vlucht uit het land van herkomst, kan dit niet volstaan ter verschoning van verzoeksters algehele onwetendheid omtrent het door haar gebruikte paspoort, de luchthavens die zij heeft aangedaan en landen waar zij doorheen is gereisd te meer verzoekster een hoogopgeleide vrouw is die zelfs in het Engels werd onderwezen.

Waar verzoekster verwerende partij ten slotte op algemene wijze verwijt haar niet te hebben geconfronteerd met haar bevinden, blijkt uit het administratief dossier het tegendeel daar verwerende partij zeer duidelijk aangaf opmerkingen en twijfels te hebben bij het relaas van verzoekster, het verloop van haar problemen, over de reden waarom zij het land verliet, over haar reisweg en over de manier waarop zij is gevlucht (stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Verwerende partij confronteerde verzoekster aldus wel degelijk met haar bevindingen. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar antwoord niet verder kwam dan *“Ik respecteer je mening. Ik heb veel geleden. Ik heb je alles verteld. Alles wat er gebeurd is.”* (stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Verzoekster beperkte zich aldus tot enkele algemene beweringen en ondernam geen enkele pogingen om nadere toelichting te verstrekken.

Per aanvullende nota legt verzoekster ter terechtzitting de volgende documenten neer: *“Foto’s overlijden moeder.”*. Ter terechtzitting licht verzoekster nog toe dat haar moeder door haar vader vermoord werd omwille van verzoeksters vlucht. De Raad stelt vast dat uit de foto’s niet kan worden afgeleid welke persoon wordt afgebeeld en in welke omstandigheden deze om het leven is gekomen. De Raad kan dan ook niet beoordelen of het daadwerkelijk om de moeder van verzoekster gaat of om een andere vrouw. Bovendien blijkt uit de foto’s niet wat de link is met verzoeksters persoonlijke asielaanvraag.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster te kennen heeft gegeven dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan woonachtig was in de provincie Logar en dit - gelet op haar verklaringen - gedurende ongeveer een klein jaar (stuk 9, gehoorverslag, p. 5; stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10; stuk 17, verklaring DVZ, punt 31). De verwerende partij beoordeelde echter de veiligheidssituatie in de provincie Kabul voor wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gelet op verzoeksters verklaringen over haar afkomst dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier noch het rechtsplegingsdossier informatie bevat omtrent de veiligheidssituatie in de provincie Logar.

Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, in zoverre deze de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018 wordt vernietigd, in zoverre deze de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF